

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12CoPr/3/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6114227027
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Halušková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6114227027.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Haluškovej a sudcov JUDr. Renáty Deákovej a JUDr. Jozefa Zlochu, v spore žalobcu 1/ Q.. T. K., nar. XX.XX.XXXX, trvalým pobytom S. XXX/X, XXX XX D. N. S. a žalobcu 2/ A.. Q. V., nar.XX.XX.XXXX, trvalým pobytom M. XX, XXX XX W., obidvoch zastúpených Nezávislou odborovou organizáciou zamestnancov Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, so sídlom Hviezdoslavova 274/9, 965 01 Žiar nad Hronom, IČO: 42 307 104, proti žalovanému Slovenská republika, Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 499 500, o určovacej žalobe na priznanie služobnej praxe, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 15Cpr/4/2014-292 zo dňa 25.10.2016 takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica z r u š u je a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“, alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 25.10.2016 zamietol žalobu (prvý výrok) a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania od žalobcov (druhý výrok).

1.1. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že predmetom konania (po pripustení zmeny žaloby) bolo určenie, že žalobca 1/ má spätne odo dňa 01.01.2012 právo na priznanie služobnej praxe v dĺžke 20 rokov a 60 dní a určenie, že žalobca 2/ má spätne odo dňa 01.01.2012 právo na priznanie služobnej praxe v dĺžke 18 rokov a 96 dní, každý z nich podľa § 85 ods. 2 písm. a) zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení. V zdôvodnení žaloby žalobcovia uviedli, že obidvaja boli ku dňu 31.12.2011 E. v služobnom pomere, založenom k Slovenskej republike podľa § 2 ods. 4 zákona č. 200/1998 Z. z.. V dôsledku organizačných zmien boli ich miesta zrušené a bezprostredne z týchto miest vznikli podľa zákona č. 200/1998 Z. z. dňom 01.01.2012 miesta štátnozamestnanecké s rovnakým obsahom činnosti, na ktoré boli obaja prijatí do stálej štátnej služby bez výberového konania podľa ust. § 24 zákona č. 400/2009 Z. z.. Aj štátna služba sa vykonáva v štátnozamestnaneckom pomere k Slovenskej republike podľa § 1 ods. 3 zákona č. 400/2009 Z. z.. Žalobcovia boli teda nútení skončiť služobný pomer E. (zákon č. 200/1998 Z. z.) a formálne opätovne požiadať o prijatie do štátnozamestnaneckého pomeru (zákon č. 400/2009 Z. z.). V súdnom spore žalobcovia namietali porušenie ust. § 4 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z. z. v nadväznosti na porušenie doložky 4 smernice Rady 1999/70/ES z 28. júna 1999 o rámcovej dohode o práci na dobu určitú, ktorú uzavreli ETUC, UNICE a CEEP (ďalej len „rámcová dohoda“ alebo „smernica 1999/70/ES“), keďže výklad § 84 ods. 2 v spojení s § 85 ods. 2 zák. č. 400/2009 Z. z. zo strany žalovaného nezohľadňuje počet odpracovaných rokov dosiahnutých žalobcami v služobnom pomere podľa zák. č. 200/1998 Z. z., hoci obaja naďalej vykonávajú u žalovaného rovnaké alebo veľmi príbuzné pracovné činnosti. Podľa ich názoru žalovaný nepostupoval v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania, keď žalobcov vo vzťahu k porovnateľným zamestnancom žalovaného znevýhodňuje pri zohľadnení počtu odpracovaných

rokov a nadobudnutých skúseností (v zák. č. 400/2009 Z. z. označované ako „služobná prax“) na účely odmeňovania (zvýšenia platovej tarify podľa § 84 ods. 2 zák. č. 400/2009 Z. z.). Žalovaný zohľadňovaním iba času trvania štátnozamestnaneckého pomeru do dĺžky služobnej praxe preferuje len jednu skupinu zamestnancov, a to zamestnancov svojho právneho predchodcu t. j. Daňového riaditeľstva SR a znevýhodňuje žalobcov, ktorí boli služobne zaradení na E.T. A. A.. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení podľa ust. § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“) zdôvodnili tým, že bez určenia či tu existuje ich právo na započítanie času výkonu štátnej služby u právneho predchodcu žalovaného do dĺžky služobnej praxe podľa § 85 ods. 2 zákona č. 400/2009 Z. z. a s tým súvisiace priznanie nároku na zvýšenie platových taríf podľa § 84 ods. 2 zákona č. 400/2009 Z. z., by bolo právo žalobcov na rovnaké zaobchádzanie, pokiaľ ide o podmienky vykonávania štátnej služby a odmeňovanie podľa ust. § 4 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z. z., ohrozené a zároveň by ich postavenie zostalo neistým.

1.2. Súd prvej inštancie ustálil, že úprava služobnej praxe je presne stanovená v § 85 zák. č. 400/2009 Z. z.. Všetky obdobia, ktoré možno podľa § 85 ods. 1 a 2 zákona č. 400/2009 Z. z. započítať do dĺžky služobnej praxe, sú súčasťou trvania štátnozamestnaneckého pomeru štátneho zamestnanca. Služobná prax štátneho zamestnanca, zisťovaná na účely zvýšenia platovej tarify zahŕňa v zmysle § 85 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z. z. čas trvania štátnozamestnaneckého pomeru podľa zákona č. 400/2009 Z. z. a tiež v zmysle § 85 ods. 2 zákona č. 400/2009 Z. z. aj čas trvania štátnozamestnaneckého pomeru podľa zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 312/2001 Z. z.“). Do dĺžky služobnej praxe štátneho zamestnanca započítava aj čas vykonávania štátnej služby podľa predpisov platných do 31. októbra 2009 a čas, ktorý sa posudzuje za vykonávanie štátnej služby podľa predpisov platných do 31. októbra 2009 (predpisom platným k 31.10.2009 bol zák. č. 312/2001 Z. z.), odborná prax priznaná štátnemu zamestnancovi k 31. decembru 2003. Časom, ktorý sa posudzuje za vykonávanie štátnej služby je čas uvedený v § 73 ods. 1 zák. č. 312/2001 Z. z., odbornou praxou sa rozumie odborná prax uvedená v § 132 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z. z.. Žalobe nebolo možné vyhovieť, nakoľko občanovi, ktorý je do štátnej služby prijatý podľa zák. č. 400/2009 Z. z., nie je možné do dĺžky služobnej praxe započítať čas vykonávania štátnej služby podľa zák. č. 200/1998 Z. z.. Použitie analógie práva nebolo dôvodné vzhľadom na presnú právnu úpravu služobnej praxe v § 85 zák. č. 400/2009 Z. z.. Žalobcovia v stálej (nie dočasnej) štátnej službe nespĺňajú požiadavku pracovníkov na dobu určitú, čo vylučuje aplikáciu rámcovej dohody. Nemožno ich porovnávať s bývalými štátnymi zamestnancami Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, pretože žalobcovia boli do 31.12.2011 v služobnom pomere E. a zamestnanci bývalého Daňového riaditeľstva SR boli štátnymi zamestnancami, pričom žalobcovia skončili služobný pomer na vlastnú žiadosť a boli prijatí do štátnozamestnaneckého pomeru a pri štátnych zamestnancoch išlo o trvalé preloženie. Dĺžka praxe žalobcov je zohľadnená vo výsluhovom dôchodku, ktorý žalobcovia poberajú podľa zákona č. 200/1998 Z. z.. Napokon súd prvej inštancie ako dôvod zamietnutia žaloby uviedol aj nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobcov na požadovanom určení v zmysle § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“, resp. § 80 písm. c) O. s. p. účinného v čase podania žaloby (do 30.06.2016). Zdôraznil preventívny charakter určovacej žaloby a jej účel, ktorým je poskytnutie ochrany právnomu postaveniu žalobcu skôr, ako dôjde k porušeniu právneho vzťahu alebo práva teda vtedy, keď sa nemožno domáhať ochrany žalobou na plnenie. Dospel k záveru, že daný stav nevyvoláva objektívnu právnu neistotu medzi žalobcami a žalovaným.

1.3. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania zdôvodnil súd prvej inštancie ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. V spore bol úspešný žalovaný, ktorý si neuplatnil nárok na náhradu trov konania, preto mu nebol priznaný.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonom lehote odvolanie žalobcovia tvrdiac, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe dôkazov, ktoré vykonal, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

2.1. Nedostatočné zistenie skutkového stavu súdom prvej inštancie videli v tom, že sa priklonil k tvrdeniu žalovaného, že listiny označené ako doba výkonu štátnej služby zn. U. z 29.12.2011 a doba výkonu štátnej služby zn. U. z 28.12.2011 boli vydané len za účelom vzniku nároku na dávku výsluhového

zabezpečenia miesto toho, aby vykonal potvrdením o zamestnaní na preukázanie skutočnej doby trvania služobného pomeru každého zo žalobcov.

2.2. Namietli nedostatok nesprávneho právneho posúdenia postavenia žalobcov vo vzťahu k štátu. Právna úprava štátnozamestnaneckého aj služobného pomeru colníkov je založená vo vzťahu k Slovenskej republike, obidva boli a sú vykonávané s tým istým obsahom činnosti, vo vzťahu k tomu istému zamestnávateľovi, resp. jeho právnomu predchodcovi. Poukázali na definíciu verejnej služby v rozsudku Európskeho súdneho dvora C-149/79 a na jeho rozsudok C-307/05, ako aj potrebu výkladu a uplatňovania právnych predpisov v súlade s Ústavou SR. Nestotožnili sa s právnou kvalifikáciou súdu prvej inštancie, podľa ktorej je analógia vylúčená v oblasti správneho a finančného práva, hoci NS SR v niektorých svojich rozhodnutiach v oblasti správneho resp. daňového trestania použité analógie pripustil. Spor žalobcov vzhľadom na jeho pracovnoprávny charakter patrí do odvetvia práva súkromného. Služobný pomer colníka vznikajúci mocenským aktom služobného funkcionára (rozhodnutím o prijatí) je svojou povahou verejnoprávnym a výrazne sa odlišuje od štátnozamestnaneckého pomeru, ktorý má bližšie k pracovnoprávnemu vzťahu, v ktorom je analógia prípustná. Žalobcovia sa domáhajú započítania dĺžky služobnej praxe získanej vo vzťahu k štátu u právneho predchodcu žalovaného, ktorú štát honoruje percentuálnym zvýšením tarifného platu pri univerzálnej sukcesii.

2.3. V ďalšej časti odvolania zopakovali tvrdenie o tom, že zamestnanci právneho predchodcu žalovaného (Daňového riaditeľstva SR) spĺňajú všetky kritériá pre termín porovnateľný stály pracovník, pretože na rozdiel od žalobcov im bola pri trvalom preložení do nového služobného úradu (Finančné riaditeľstvo SR) do dĺžky služobnej praxe započítaná aj predchádzajúca pracovná činnosť rovnakého alebo obdobného charakteru ako činnosť vykonávaná na príslušnom štátnozamestnaneckom mieste, ako aj ďalšie právne skutočnosti. Na preukázanie existencie porovnateľných stálych pracovníkov navrhli, aby žalovaný predložil v písomnej forme počet zamestnancov v štátnozamestnaneckom pomere Daňového riaditeľstva daňových úradov k 31.12.2003 a z toho počet zamestnancov, ktorých štátnozamestnanecký pomer trval aj k 01.01.2012; súd prvej inštancie tento dôkaz nevykonal. Za irelevantné žalobcovia považujú tvrdenie súdu prvej inštancie o tom, že služobná prax je zohľadnená vo výsluhovom dôchodku, pretože sa domáhajú priznania služobnej praxe vo vzťahu k funkčnému platu. Vytkli, že súd prvej inštancie nerozlišuje pojmy doba výkonu štátnej služby a odborná prax.

2.4. Zopakovali tvrdenia prednášané v konaní pred súdom prvej inštancie o porušení zásady rovnakého zaobchádzania znevýhodnením žalobcov vo vzťahu k porovnateľným zamestnancom pri zohľadnení počtu odpracovaných rokov a nadobudnutých skúseností označovaných v zák. č. 400/2009 Z. z. ako služobná prax, zohľadňovaním iba času trvania štátnozamestnaneckého pomeru do dĺžky služobnej praxe žalobcov. Podľa ustanovení doložky č. 4 rámcovej dohody kritériá týkajúce sa počtu odpracovaných rokov musia byť rovnaké pre pracovníkov na dobu určitú aj pre pracovníkov na dobu neurčitú, podľa názoru žalobcov analogicky aj kritériá týkajúce sa služobného a štátnozamestnaneckého pomeru vo vzťahu k tomu istému zamestnávateľovi, pokiaľ rozdielne kritériá nie sú objektívne odôvodnené. Vytkli súdu prvej inštancie, že pri výklade § 4 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z. z. ako interpretačné pravidlo nepoužil smernicu rady č. 200/78/ES a poukázali na rozsudok Európskeho súdneho dvora C-144/04, Mangold z 22.11.2005. Národné súdy sú podľa žalobcov povinné neaplikovať tie ustanovenia domáceho právneho poriadku, ktoré nie sú v súlade s princípom nediskriminácie.

2.5. Prejavili nesúhlas so záverom súdu prvej inštancie o tom, že v prejednávanej veci išlo pri ukončení služobného pomeru podľa zák. č. 200/1998 Z. z. o proces zrušenia ich E. miest s poukazom na definíciu organizačnej zmeny v § 34 ods. 2 zák. č. 200/1998 Z. z.. Zrušenie systemizovaného miesta bez postupu stanoveného zákonom a automatické nevytvorenie novej funkcie sa nemá chápať ako dôvod pre použitie § 34 ods. 1 písm. a) uvedeného zákona. Miesta žalobcov boli predmetom systemizácie aj ich zmena podliehala schváleniu v zmysle § 5 ods. 3 zákona č. 200/1998 Z. z.. Žalobcovia chceli preukázať, že termín scivilňovanie bol objektívne spájaný s organizačnými zmenami vykonanými žalovaným na prelome rokov 2011/2012. Do 31.12.2011 im nebolo ponúknuté žiadne voľné funkčné E. miesto v rámci SR, ani im nebolo oznámené zaradenie do platenej zálohy. Súd prvej inštancie uvedením, že žalobcovia by boli preložení alebo prevedení na iné voľné miesto v rámci finančnej správy vec nesprávne právne posúdil. Na základe platnej systematizácie pre rok 2012 sa už nepočítalo s funkčnými miestami, ktoré boli do 31.12.2011 obsadené žalobcami. Ak by žalobcovia (keďže nevznikli ďalšie virtuálne voľné funkčné miesta, na ktoré by mohli byť prevedení alebo preložení) formálne požiadali o uvoľnenie zo služobného

pomeru a v tom istom okamihu o prijatie do pomeru štátnozamestnaneckého, museli by byť zo štátnej služby prepustení.

2.6. Zopakovali, že rozhodnutím právneho predchodcu žalovaného došlo k objektívnej zmene podmienok žalobcov na výkon štátnej služby (zák. č. 200/1998 Z. z.) z času neurčitého na čas určitý, takže spĺňajú podmienky definície pracovníka na dobu určitú. Podľa doložky 3 bol 1 rámcovej dohody súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav veci, keď neposudzoval špecifický druh verejného záujmu - zmeny statusu žalobcov vo vzťahu k štátu, ani individuálny charakter okolností, za ktorých k takýmto zmenám došlo. Okresný súd nevykonával dokazovanie listinami počet miest, ktoré boli „scivilnené“ ku dňu 01.01.2012 v rámci platne schválenej systematizácie v colnej správe na rok 2012, počet preložených alebo prevedených E. ku dňu 01.01.2012 podľa § 34 ods. 1 písm. a) zák. č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe E. a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v platnom znení, počet voľných "E." miest ku dňu 01.01.2012 v rámci platne schválenej systematizácie v colnej správe na rok 2012.

2.7. Spochybnili záver súdu prvej inštancie o tom, že v prípade nepreloženia alebo neprevedenia by došlo k zaradeniu žalobcov do zálohy podľa § 40 ods. 1 písm. b) zák. č. 200/1998 Z. z.. Aj v prípade rozhodovania o ich zaradení do zálohy by musel byť dodržaný procesný postup podľa 12 časti zákona č. 200/1998 Z. z., žalovaný by musel vydať a žalobcom doručiť rozhodnutie o zaradení do zálohy, čo neurobil. Súdu prvej inštancie vytkli, že nevykonával navrhnuté dôkazy, a to predložením počtu E., ktorí boli dňom 01.01.2012 zaradení do platenej zálohy a všetkými výkazmi dochádzky žalobcov za rok 2011 od žalovaného.

2.8. V závere odvolania súdu prvej inštancie vytkli, že sa nezaoberal otázkou zásadného právneho významu, či bol proces „scivilňovania“ okolnosťou (podľa doložky 3 rámcovej dohody udalosťou), ktorá mala alebo nemala skutočný vplyv na skončenie služobného pomeru žalobcov (zák. č. 200/1998 Z. z.) a nezaoberal sa, či vzťah žalobcov k zamestnávateľovi (štátu) trval kontinuálne v roku 2011 a 2012 alebo bol prerušený. Súd prvej inštancie podľa odvolateľov neposudzoval, či je striktné dodržanie § 85 ods. 2 zák. č. 400/2009 Z. z. vzhľadom na všetky objektívne a špecifické okolnosti daného prípadu súladné s ponímaním materiálneho právneho štátu a či výlučne formalistická aplikácia zákona č. 400/2009 Z. z. nie je absolútne nespravodlivá a v príkrom rozpore so základnými princípmi právneho štátu. Súd prvej inštancie neformuloval zmysel a účel aplikovaných právnych predpisov v spojení s komunitárnou právnou úpravou, ale si bez ďalšieho osvojil argumentáciu žalovaného spolu s výslovnými pokynmi v zákonomom texte. Podľa rozsudku súdu prvej inštancie v decembri 2011 spontánne požiadalo o skončenie služobného pomeru cca 300 E. a zhruba ten istý počet E. znova spontánne požiadalo o prijatie do štátnozamestnaneckého pomeru na miesta, ktoré sa už vo finančnej správe nečakane vytvorili. Dôkazná situácia, ktorá vznikla postupom okresného súdu svedčí v neprospech žalobcov a keďže súd prvej inštancie nevykonával všetky navrhnuté dôkazy, nemohol relevantným spôsobom vec správne právne posúdiť. Poukázal na potrebu teleologického výkladu právnej normy a racionálnej argumentácie súdu v jeho rozhodnutí.

3. Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky vo vyjadrení k odvolaniu žalobcov súhlasilo súhlas s rozsudkom a právnymi závermi okresného súdu s poukazom na to, že žalobcovia v odvolaní opakujú argumentáciu obsiahnutú v ich písomných podaniach alebo ústnych prednesoch prednesených v priebehu konania pred okresným súdom, ktorý sa s ňou v dostatočnom rozsahu vypořiadal. Za neopodstatnenú považuje odvolaciu námietku o nesprávnom právnom posúdení veci z dôvodu nevykonania žalobcami navrhnutých dôkazov. Súd prvej inštancie nevykonával dôkazy nijako nesúvisiace s predmetom sporu, svoj postup dostatočne zdôvodnil.

3.1. Nesporným bolo skončenie služobného pomeru colníka každého zo žalobcov uvoľnením zo služobného pomeru na základe ich žiadostí. Po skončení služobného pomeru colníka boli obidvaja žalobcovia prijatí do štátnozamestnaneckého pomeru na základe služobnej zmluvy zo 16.10.2012. Podľa § 85 ods. 2 zák. č. 400/2009 Z. z. trvanie služobného pomeru E. podľa zák. č. 200/1998 Z. z. (napr. ani trvanie štátnej služby profesionálneho vojaka alebo policajta) nepredstavuje čas, ktorý by bolo možné zahrnúť do dĺžky služobnej praxe štátneho zamestnanca. Časové obdobia, ktoré možno započítať do dĺžky služobnej praxe štátneho zamestnanca sú vždy len súčasťou trvania štátneho zamestnaneckého pomeru. Podľa zák. č. 400/2009 Z. z., resp. zák. č. 312/2001 Z. z. by zákonodarca úmysel pripustiť započítanie výkonu štátnej služby aj podľa osobitných predpisov (napr. aj podľa zák. č. 200/1998 Z. z.) uviedol výslovne v texte zákona č. 400/2009 Z. z.. Doba trvania služobného pomeru podľa potvrdenia

vydaného v zmysle § 190 ods. 2 zákona č. 200/1998 Z. z. nie je za účelom určenia času trvania služobného pomeru E., ktorý má byť započítaný do dĺžky služobnej praxe štátneho zamestnanca, ale pre účely vzniku nároku na dávky výsluhového zabezpečenia E. v zmysle zákona č. 328/2002 Z. z.. Výklad zákona, podľa ktorého by žalobcom, ktorí skončili služobný pomer E., prislúchala dávka výsluhového zabezpečenia a súčasne zvýšená platová tarifa za služobnú prax by znevýhodňoval štátnych zamestnancov, ktorým nevzniká nárok na dávky výsluhového zabezpečenia, lebo na nich pôsobnosť zákona č. 328/2002 Z. z. nedopadá. Platová tarifa žalobcov môže byť zvýšená výlučne len za dĺžku služobnej praxe, ktorá je súčasťou štátnozamestnaneckého pomeru.

3.2. Žalovaný ďalej zopakoval svoje tvrdenia prednášané v reakcii na argumentáciu žalobcov týkajúcej sa priameho účinku smernice Rady č. 1999/70/ES. Zdôraznil, že žalobcovia nie sú pracovníkmi na dobu určitú, ich služobný pomer colníkov neskončil v dôsledku uplynutia doby, lebo jasne a zrozumiteľne prejavili vôľu nezotrvať v služobnom pomere colníka a ich žiadosti v zmysle § 182 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. muselo byť vyhovené. V prípade ich zotrvania v služobnom pomere colníka a následného zrušenia ich doterajších funkcií v dôsledku organizačných zmien by došlo k aplikácii ustanovení zák. č. 200/1998 Z. z. o ich prevedení na inú funkciu alebo preložení resp. zaradení do zálohy pre prechodne nezaradených E.; svoj nesúhlas s takýmito rozhodnutiami by mohli prejavíť formou opravných prostriedkov, prípadne žalobou o preskúmanie zákonnosti individuálnych správnych aktov.

3.3. K opakovane namietanému porušeniu zákazu diskriminácie žalovaný uviedol, že § 4 ods. 3 zák. č. 400/2009 Z. z. vypočítava základné dôvody diskriminácie. Postup žalovaného pri určení dĺžky služobnej praxe každého zo žalobcov ako štátneho zamestnanca bol legitímny a vychádzal z gramatického výkladu právnej normy. Žalobcovia uplatňujú zásadu rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k ich domnelému právu na započítanie času trvania služobného pomeru E. do dĺžky služobnej praxe štátneho zamestnanca. Podľa zák. č. 400/2009 Z. z. nejestvuje právo, v spojení s ktorým by žalobcovia zásadu rovnakého zaobchádzania mohli uplatňovať. Navrhol potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie ako vecne správneho.

4. Odvolatelia repliku nepodali (§ 374 ods. 1 C. s. p.).

5. Občianske súdne konanie bolo začaté za účinnosti procesného kódexu, ktorým bol Občiansky súdny poriadok účinný do 30.06.2016. Od 01.07.2016 je súd povinný aplikovať Civilný sporový poriadok v zmysle jeho § 470 ods. 1 (prechodné ustanovenie).

6. Odvolací súd po zistení, že odvolanie podala včas strana sporu proti rozsudku, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 a § 362 ods. 1 C. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach odvolania žalobcu (§ 380 ods. 1 C. s. p.) v spojení so závislým výrokom o trovách konania (§ 379 písm. a) C. s. p.) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. a) C. s. p.).

7. Podľa § 125 zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov spory medzi štátnym zamestnancom a služobným úradom o nároky zo štátnozamestnaneckých vzťahov prejednávajú a rozhodujú súdy.

8. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 333/2011 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva Finančné riaditeľstvo je rozpočtová organizácia zapojená na štátny rozpočet prostredníctvom rozpočtovej kapitoly ministerstva a je služobným úradom colníkov a štátnych zamestnancov, ktorí vykonávajú štátnu službu na finančnom riaditeľstve, daňových úradoch, colných úradoch a Kriminálnom úrade finančnej správy.

8. Podľa § 135 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak je stranou štát, v žalobe sa označuje uvedením jeho názvu a názvu štátneho orgánu alebo právnickej osoby, ktorá za štát koná.

9. Podľa § 135 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak je stranou štátny orgán, v žalobe sa označuje uvedením názvu tohto štátneho orgánu.

10. Jednou zo základných podmienok občianskeho súdneho konania je označenie strán sporu nevzbudzujúce pochybnosť o tom, kto stranou sporu je. Odvolací súd pri odvolacom prieskume

sporu zistil, že žalobcovia za žalovaného označili „Slovenská republika Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky“ so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 499 500. Z takéhoto označenia nie je zrejmé, kto je stranou sporu - či ňou je Slovenská republika, za ktorú koná Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, alebo je ňou Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky ako (samostatná) právnická osoba.

11. Z obsahu spisu vyplýva, že okresný súd potom v spore konal jednak so Slovenskou republikou prostredníctvom Finančného riaditeľstva SR (o čom svedčia doručky označujúce tento subjekt SR Finančné riaditeľstvo, označenie žalovaného v zápisniciach o pojednávaní zo dňa 01.12.2015, 28.01.2016, 24.05.2016, 27.09.2016, 25.10.2016 aj v záhlaví odvolaní napadnutého rozsudku), ale aj s Finančným riaditeľstvom SR ako samostatnou právnickou osobou (tento subjekt bol predvolaný na pojednávania konané dňa 01.12.2015, 24.05.2016, upovedomený o odročení pojednávania dňa 12.02.2016, vyzývaný na predloženie listinných dôkazov podaním z 03.11.2015, 12.02.2016, 07.04.2016, oboznamovaný s vyjadreniami žalobcov dňa 22.04.2016). Riadne označenie osoby žalovaného má pritom vplyv nielen z hľadiska dodržania atribútov práva na spravodlivý proces (napr. z hľadiska zachovania práva strany sporu podávať návrhy na dokazovanie, vyjadrovať sa k dôkazným návrhom a k vykonaným dôkazom, doručovania písomností), ale aj pre posúdenie pasívnej legitímácie žalovaného v spore.

12. Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude zákonom predpísaným spôsobom odstrániť uvedený nedostatok, v súčinnosti so žalobcami jednoznačne ustáliť subjekt, proti ktorému ich žaloba smeruje a po vykonaní dokazovania vo veci rozhodnúť, pričom v novom rozhodnutí sa vysporiada aj s pasívnou legitímáciou žalobcami označeného žalovaného v spore.

13. O nároku na náhradu trov celého, teda aj odvolacieho konania rozhodne aj bez návrhu súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 C. s. p.).

14. Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.). Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).